

βουτσελλοαπόθωμα τό, ἀμάρτ. φ'τσελλουπί-
θωμα Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὖς. βουτσέλλι καὶ ἀπόθωμα.

Τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου ἀποτίθενται τὰ ξύλινα δο-
χεῖα τοῦ νεροῦ.

βουτσελλόπικο τό, ἀμάρτ. φ'τσελλόπ'κου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσέλλι καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς κα-
ταλ. -όπικο.

Μικρὸν βαρέλλιον κατάλληλον διὰ μεταφορὰν ὕδατος.

βουτσελλοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. φ'τσιλλουπούλλα Ἡπ.
(Χουλιαρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὖς. βουτσέλλα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πούλλα, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ.

βουτσελλόπουλλο τό, Ἡπ. φ'τσιλλόπ'λλου Ἡπ.
(Χουλιαρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὖς. βουτσέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πουλλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ.

βουτσελλούλλα ἡ, ἀμάρτ. φ'τσιλλούλλα Ἡπ. (Χου-
λιαρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὖς. βουτσέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλα.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ.

βουτσί τό, βουτ-τίν Κύπρ. βουτ-τί Καλαβρ. (Μπόβ.)
Κάρπ. β'τί Θράκ. (Αὐδήμ.) Σκῦρ. ὄντ-τί Κάρπ. βου-
τσίον Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.) βουτσί
κοιν. β'τοί βόρ. ιδιόμ. καὶ Πάρ. (Λεῦκ.) βουτσί Μέ-
γαρ. βοτσί Θράκ. (Μέτρ.) βουσί Μύκ. φουτσί Πόντ.
(Οἶν.) φουτσί Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) φουτζί Θράκ. (Πε-
ρίστασ.) φ'τοί Θράκ. (Αὐδήμ. Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ.
Τρίκωμ.) χουτσίον Καπ. (Σίλ.).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. βουτσίον, ὁ ἐκ τοῦ βουτίον
παρὰ τὸ βυτίον. Διὰ τὸν τύπ. βοτσί πβ. Ἡσύχ «βω-
τίον» σταμνίον.

1) Ξύλινον βαρέλλιον πρὸς διατήρησιν κυρίως οἴνου
κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὀφ. Τραπ. κ. ἄ.): Ἡμε ἓνα βουτσί κρασί (πάρα
πολύ). || Φρ. Ἐγινε βουτσί (ἐμεθύσθη) Γίνηκε βουτσί ἀπὸ τὸ
φαεῖ (ἔφαγε κατὰ κόρον). Ἐγινε σὰ βουτσί (ἐπαχύνθη
ὑπερβολικὰ) σύνηθ. Εἶναι σὰ βουτσί (ἐπὶ δυσμόρφου) Κε-
φαλλ. Τὸ πόδι του εἶναι βρησμένο σὰ βουτσί (διωγκώθη
ἐνεκα οἰδήματος) Μάν. Τοῦ ἔρριξε ξύλο ποῦ τὸν ἔκανε
βουτσί (τὸν ἐξυλοκόπησε τόσον, ὥστε ἐπρήσθη) Πελοπ.
(Βούρβουρ.) Ἡθελα τὸν κάμω βουτσί (θὰ τὸν ἐφόνευα)
Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἐγινε βουτσί (ἐπαχύνθη, ἔγινεν εὐ-
τραφής) Κρώμν. Τραπ. Τὴν ἔκαμε βουτσί (τὴν κατέστησεν
ἔγκυον, συνών. φρ. τὴν ἔκαμε φούσκα) Κεφαλλ. Σὰ
β'τοί τ'ράφ'τοι (ἐπαχύνθη πολύ) Στερελλ. (Ἀράχ.) Πῆ τὸ
βουτσί τὸ πίνει (μεθύσκειται κατὰ κόρον) Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Τὴν ἔκανε βουτσί (ἐνν. τὴν κοιλίαν, ἔφαγε κατὰ κόρον) Πε-
λοπ. (Ἀχαΐα) || Παροιμ. Ὁ φτωχὸς ἄγιος καὶ τ' ἄδειανὸ
βουτσί δὲν ἔχουν πρέπα (οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ μὴ παρέχοντες
κέρδος δὲν τιμῶνται) Ζάκ. Βουτσί ἄδαιο καὶ ταβερναρὰ με-
θυσμένη (ἐπὶ τῶν ἀξιούντων νὰ εὗρουν τὰ πάντα κατὰ τὰς
ἐπιθυμίας των) Κεφαλλ.

Ὅσο εἶχε τὸ βουτσί κρασί, Βασίλει, κὺρ Βασίλει,
καὶ τώρα ποῦ τὸ σώσαμε, ποῦ σ' εὔρα, βρὲ κασιόδη;

(ἐπὶ ἀχαρίστων) Μεσσ. || Αἰνιγμ. Ἐρα φουτζί, τὸ ἡμῖν
νερό, τὸ ἡμῖν κρασί (τὸ ἀβγὸ) Περίστασ. || Ἀσμ.

Ἐχεις βουτσί μὲ τὸ κρασί καὶ πίλες μὲ τὸ λάδι
(πίλες=μεγάλα ἐλαιοδοχεῖα) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Κὶ ἀπὸ τὸν πόρο τοῦ βουτσιοῦ νὰ προῦμε μὲ γεμάτη
Κρήτ.

Χοντρή γυναῖκα μὴν πάρης, βουτσί τοῦ ταβερναρί
Πελοπ. (Τρίπ.) Συνών. βαρένα 1, βαρέλλα 1. β)
Μετων. ἄνθρωπος πολυπότης μέθυσος σύνηθ. καὶ Πόντ.
Συνών. βαρέλλι 1 β. 2) Πίθος Κρήτ. (Σφακ.) Κύπρ. 3)
Ἀσκὸς Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) 4) Μονόξυλος κυψέλη ἐκ
κοίλου κορμοῦ δένδρου Κάρπ. Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ.) β)
Κατὰ πληθ., τεμάχια κηρήθρας Πόντ. (Ὀφ.) 5) Κα-
τακόρυφος ξυλίνη αὐλαξ, δι' ἣς κατακρημνίζεται τὸ ὕδωρ
τὸ κινοῦν τὸν νερόμυλον Κρήτ. (Σέλιν.) Συνών. βα-
ρένα 2, βούτσινας, νεροβούτσι. 6) Ξύλινον δοχεῖον
πρὸς ἐναπόθεσιν δημητριακῶν ἐν γένει καρπῶν Ἡπ.
Μέγαρ. Πελοπ. (Μεσσ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουτσί Πελοπ.
(Γορτυν.)

βουτσίᾶζω ἀμάρτ. βουτσίᾶζου Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσί.

Ἐξάγω τὸ γλεῦκος ἀπὸ τὰ στέμφυλα καὶ πὸ μεταγ-
γίζω εἰς βαρέλλα.

βουτσίζω ἀμάρτ. Μέσ. βουτσίγομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως βούτς δηλούσης τὸν
ἦχον τῆς ἀναταραχῆς ἀκαθάρτων ὑγρῶν ὑλῶν.

Μέσ. ρυπαίνομαι εἰς τόπον ἀκαθάρτου περιεχομένου.
Συνών. βουτσώνω (II).

βουτσίνα ἡ, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)—Λεξ. Βλαστ. 279
Δημητρ. βουτίνα Μύκ. β'τίνα Στερελλ. (Ἀράχ.) βου-
σίνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

1) Πίθος Μύκ. Στερελλ. (Ἀράχ.): Τοὺν ἔβγαλαν σὰν
τοὺν πουντ'κὸ ἀπ' τ' β'τίνα Ἀράχ. Ἡ β'τίνα μὲ τοῦ λάδι
αὐτόθ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βυτίνα καὶ ὡς τοπων. Πε-
λοπ. 2) Τὸ κάλυμμα τῶν οἰνοδοχείων Πελοπ. (Κα-
λάβρυτ.)

βουτσινάδικο τό, Λεξ. Βλαστ. 300 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσινᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ.
βουτσινᾶδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικο, δι' ἣν
ἰδ. -ικος.

Βουτσάδικο, ὁ ἰδ.

βουτσινάρα ἡ, ἀμάρτ. βυτ'νάρα Σκῦρ. βουτσου-
νάρα Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσίνα καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άρα,
δι' ἣν ἰδ. -άρος.

Μέγας πίθος.

βούτσινας ὁ, ἀμάρτ. βούτσ'νας Τήν.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσίνι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ξυλίνη κατακόρυφος αὐλαξ, δι' ἣς πίπτει τὸ ὕδωρ τὸ
κινοῦν τὸν ὑδρόμυλον. Συνών. βουτσί 5.

βουτσινᾶς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουτσίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ᾶς.

Βουτσᾶς, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Στερελλ. (Βοιωτ.)
Κέρκ. Κεφαλλ. κ. ἄ., ὡς παρων. Στερελλ. (Βοιωτ.) καὶ
ὡς τοπων. Σῦρ.

